

P 52/I/3

140R

8R (05/134)

ANUL I No. 3

5 Decembrie 1915

Propășirea

cațiune bilunară a Societății elevilor Liceului „Unirea”

FOCȘANI

SUMARUL :

- N. Manolescu *Veneția* (poezie)
G. G. Tomescu *Opera dramatică și artistul.*
Gh. Nechita *O dulce amintire* (schiță).
*
*
*
V. V. Haneș *Bucureștii în secolul XIX* (Intinderea)
Mihail Eminescu și îndrumarea li-
teraturii nouă.
*
*
*
Activitatea elevelor Institutului C. Mi-
ronescu.

Mișcarea intelectuală :

Reviste: *Vestala, Drum Drept, Curierul Lice-*
ului, Cronica, Mercure de France,
Higiena, Astra.

Publicațiunile școlare
din ziarul „*Rațiunea*”

Probleme rezolvate. — Probleme propuse.

Publicațiuni primite.

FOCȘANI

TIPOGRAFIILE UNITE „POPORUL”
1915

his

„Propășirea” va apărea la 5 și 20 ale fiecărei luni.

Abonamentul pe un an . . . . . 3 lei
„ „ 1/2 „ . . . . . 2 „
(anul este considerat dela 1 Noemvrie până la 1 Iunie)

*Manuscrisele și răspunsurile se vor trimite pe adresa
elevului Fotescu Mircea, cl. VIII la liceul „Unirea”
Focșani.*

Cu mențiunea : pentru revista „Propășirea”

*Abonamentele se vor trimite pe adresa :
Elevului Sorin Gorovei cl. VIII la liceul „Unirea”
Focșani.*

*Colaboratorii acestei reviste sunt rugați a trimite ma-
nuscrisele cu 10 zile înainte de data de apariție a revistei.*

— Manuscrisele nu se înapoiază —

Cine primește un număr se consideră abonat.

Sau primit la redactie :

„Viștea nouă” Anul XI No. 10 : Decembrie 1913,
cu următorul sumar :

Al. Gherghel	Măgălețor popas.
Victor Raft	Urme pe Zapadă.
Comt. T. Stoilcu	Visiuni.
P. P. Păltânea	Adevăr și legendă.— III.
C. Sandu	Doză tobi.
Ervin	Carturile negre.
L. Olimpia Șerbanovici	Regule borghes.— trad. din Rabbi Dario.
E. Belgs	O. B. Inias.
Alexandra Westfried	Un cer mortuar.
Daria Sălcău	Stamps. Căminul zăd.

„Faciă” Anul I No. 2

„Higienă” Anul IV No. 91. 15 Noiembrie 1913.

„Alina” Anul XIV No. 7. 15 Noiembrie 1913.

Veneția.

Dor pribeag de mă cuprinde,
Gândul aripa-și întinde,
Și mă poartă peste mări
În fermecătoare țări.....

Cugetând la vremi trecute stă cetatea'n miez de noapte
Și sub mucedele ziduri plâng a valurilor șoapte....
Stele'n roiuri scânteiază peste vechile clădiri
Așternând pe fața mării jucătoare licăriri;
Câte-o luntre înegrită vine-aproape, mai aproape,
Ori se pierde'n depărtare peste luciile ape,
Pe când note frânturate sau vre-un dangăt de metal,
Mai pătrund singurătatea liniștitului canal.....

În palatul lui Antoniu s'au aprins lumini de baluri...
Ce gondole'mpodobite poartă veșnicile valuri!
Una se îndreaptă 'ncoace, legănându-se ușor,
Cu un vuet liț de ape se apropie 'ncetișor;
Dâri de-argint brăzdează'n urma-i peste valu'ntunecat.
Grav și palid, gondolieru'n scumpe haine îmbrăcat,
Doar din când în când vâslește cu-o mișcare ostenită....
Liț gondola'naintează.... în mătase-i căptușită.

Lângă pupă, Seniorina stă pe-o blană albă, moale,
După vâlul ei subțire se ivesc brațele goale;
Păru-i e lăsat pe spaté'n praf de aur sclipitor,....

Ochi-i cată cu iubire spre-al ei june'nsoțitor
 Jar el, prins de-a fetei vrajă, cearc'a coardei melodie
 Și cu dulcea-i serenadă umple-a nopții feerie.
 De ce farmece curate a lor inimi s'au cuprins
 Când ușor gondola-i poartă peste luciul mării, ning!
 El scăpat-a jos chitara și, ca semn de încântare,
 Ea-i întinde, grațioasă, mâna pentru-o sărutare....

Fericiți, plutesc în voie prin canalele pustie.
 Cerul e un noian de stele,—marea luciul limpezi—;
 Dar a undelor șoptire, stelele toate 'i îmbie:
 Inima li se 'nfioară de un dor nemărginit.

Ce grăește cavalerul către gingașa copilă?
 Ea-i răspunde sfiicioasă, glasu-i pare tremurat....
 Tată-i! Trec acum prin fața lui San Marc, vecheasibilă,
 Care bate miezul nopții'n orologiu-i ferecat.

„Voi sunteți frumoși și tineri, zice falnica clădire,
 Vieața curge neînfrântă cu a clipelor fășii
 Și-apoi cltpa cea mai scumpă-i dulcea clipă de iubire.
 O!... sunteți așa de tineri, deci... iubiți-vă, copii“...

Astfel curm'adâncul preot pacea lungului canal
 Și'n uimire'ndrăgostiții ascultă vocea-i de metal.

Jar când luna priveghează prin tăriile'nstelate
 Presărând o ploae de-aur peste albele palate
 Zugrăvind eterne valuri cu mici umbre argintii,
 Sau călăuzind ferice dragostele-a doi copii;
 Totul pare'n a ei taină...

Noaptea e de-un farmec sfânt,
 Jar Veneția s'adoarme la al valurilor cânt...

Nicolae N. Manolescu.

Opera dramatică și artistul.

Trăim într'o epocă de vocațiuni. Numărul acelor cari vor să fie poeți mari, muzicanți celebri sau artiști desăvârșiți, a crescut în așa de largă măsură în cât îi întâlnești pe toate cărările.

Hârtia fabricată în țară, aproape că nici nu ajunge pentru tipărirea numeroaselor opere a acestor „mari scriitori” și pentru reclama neapărat trebuincioasă a „capo-d'operelor” lor. Arhiva Teatrului Național e plină de piese.

Publicul își jertfește câteva ore din timp,—acest bun prețios al omenirii,—să vină la templul zeiței Thalia, urmărind să se descătușeze de acele mizerii mărunte ale vieții, și călcând cu pași hotărâți peste noianul vechilor prejudecăți și prin negura rătăcirilor....

Lumea vine să petreacă... Dar ce petrecere cerem noi oare teatrului? Și o panoramă ne distrează; și un circ și o paiață. Dar dela teatru, cerem o distracțiune artistică; deșteptarea în sufletele noastre a frumosului prin înfățișarea icoanei proprii noastre vieți.

Și cine ne poate înfățișa vicața sub forma unei emoțiuni artistice?—Numai un poet, care pe lângă talent trebuie să și muncească. În artă, afară de darul natural, mai e și meșteșugul de a munci.

Un adevărat scriitor dramatic va căuta, prin talent și cu trudă, să ne scoată, pentru moment, din preocupările zilnice, să ne facă să trăim cu caracterele înfățișate, să încerce a ne stăpâni voința și simțirea; să mergem cu gândul dincolo de marginile unei vieți reale, dându-ne impresiunea lumii desăvârșite, ce pare a se ascunde dindărătul lumii văzute; și atunci numai, își va fi atins scopul, iar noi, fie că am râs de slăbiciunile omenești, fie că am plâns de conflictul pasiunilor, vom ieși pentru un moment, din teatru, mai buni.

Cunoaștem îndeajuns că bietul om se sbuciumă între înrăuriri protivnice, peste cari planează necunoscutul, numit de unii Providență, de alții destin sau fatalitate; știm iarăși, cu prisosință, că scopul final e să triumfe aspirările contra pornirilor și omul să-și croască soarta în luptă cu propriile sale patimi. Lupta aceasta și nesiguranța triumfului, iată cuvântul de a fi al dramei. Ceeace ne interesează este viața și numai aceasta e spectacolul ce trebuie să ni se ofere.

Piese clasice franceze, nu ne mai mișcă astăzi, numai din aceea că sunt lipsite de viață și în loc de acțiuni avem povestiri de acțiuni și în loc de pasiuni, descrieri de pasiuni; mișcarea se produce între culise și de aici, mai

multe idei decât emoțiuni; și ideile nu încălzesc cât emoțiunile!

Din potrivă, teatrul lui Shakespeare, ne interesează încă, căci personagiile sunt vii și pasionate. Omul ni se înfățișează așa cum e. Aproape în toate piesele lui se vede melancolia vieții omenești, de unde rezultă o vie emoțiune și o adevărată poezie, în prezența căreia, spectatorul se înalță cu mintea mai sus, înțelegând că dincolo de scenă se agită poate, problema superioară a existenței.

Darul geniului creator e de a adună elementele într'un focar luminos și de a ne înfățișa natura și viața în cel mai înalt grad de intensitate, creind tipuri ca Hamlet, Tartuffe, etc., copii ai închipuirii și ai poeziei, dar așa de reali că rămân neperitori.

Iată dar adevăratul realism la care trebuie să tindă, în măsura puterilor sale creatoare, artistul. El e liber a lua de unde-i place, formele și culorile, de a întrebuiți chiar cuvinte riscate, atunci când acea tonalitate i-ar fi cu totul necesară pentru a desăvârși tabloul.

Dar a reproduce tot ce e grosolan, înjositor sau diform în lume; a-și pierde timpul cu descrierile tuturor fluctuațiilor pe cari le repugnă judecata, sub cuvânt de-o mai apropiată înfățișare a naturii, aceasta ni se pare cam alătura cu drumul.

Artă desăvârșită și numai artă, iată ce se cere poetului dramatic, pentru a fi gustat pe o scură cât mai întinsă.

G. G. Tomescu.

O dulce amintire

E mult de-atunci. Stau câte-odată la gura sobei și gândurile-mi sboară departe, departe la anii copilăriei. Mi-aduc aminte ca prin vis... Eră o dimineață frumoasă de vară. Soarele se ridicase puțin deasupra dealului, dând satului și codrilor de prin prejur o culoare aurie. M'am sculat în ziua aceea mai devreme că'n totdeauna, așa că nu mai auzii ca de obicei ciocăniturile în geam, ale bunicăi, vestindu-mi scularea. Noaptea nu mă lăsa să dorm gândul: ce o să-mi cumpăr eu a doua zi, cu banul pe care mi-l dăduse D-l Judecător. „Să-mi cumpăr desigur un briceag“ îmi ziceam, „sau bomboane dela Munteanu; dar dacă mi-aș cumpără un ceas, cum m'aș mai fuduli a doua zi în sat! Atunci

aș fi om mare și nu mi-ar mai lipsi nimic din bunurile pământești“. Și așa m'am chinuit până'n zină. Mi se părea dimineața aceasta mai veselă ca multe altele. Paserile cântau în livadă cântecul fericirii și jocurile nebunaticale ale lui Grivei mi se păreau mai pline de interes ca altădată. O luai încet prin livadă. Roua dimineții îmi răcoria picioarele și în aer plutiă dulce mirosul teiului înflorit. Trecusem de hambar, sărisem poarta și acum eram în arie sub părul în care mi-am petrecut copilăria. Soarele se ridică încet și din pământ se înalță un abur ușor, care se pierde în haosul nemărginirii. Steteam sub părul uscat de vremuri și priviam cu poftă la merele lui moș Ion Croitoru, cari roșiau frumos la lumina soarelui. Mă gândiam : „el n'a venit încă la vie ; prinurmăre ce m'ar costă să gust din mere decât munca de a le culege“. Incepui a urca cu frică la deal și iacă-mă în vârful coastei. N'am așteptat mult, mi-am pipăit doar banul și începui să mă cățăr. Și ce mere, parcă-mi eră frică să le rup, dar pofta mă învingea. Incepui a rupe și a pune prin buzunare. Dar frica nu-mi da pace și la fiecare foșnet de frunze mi se tot părea că aud pe moș Neculai strigând : „care-i acolo“. Mă uitam, nu eră nimeni. Imi pipăii banul și începui iarăși să culeg. Un vânt ușor adia printre frunzele mărilor, și foșnetul lor îmi provocă o impresiune de tristețe. Stătui câteva clipe. Mi se păruse că aud iarăși strigând... Credeam că-s păreri... Aplecai încet capul, din frunze, să mă încredințez că-i numai o părere. Dar înlemnisem. Visul de data asta nu mai eră vis, foșnetul nu mai eră părere. Moș Neculai, cu o nuiă în mână, fugia cât putea spre măr. Fără să-mi dau socoteală, îmi dădui drumul, căzând grămadă jos. Merele începuse a-mi curge din sân și se rostogoliau prin vie la vale. Amețit cum eram, fără să mă mai gândesc la nimic, o luai repede la vale. Mi se părea că toți butucii se făcuse stafii cari mă goniau, iar în urmă nu auziam decât câteva cuvinte neînțelese, cari se repetau mereu : „lasă, lasă că viu eu la conu Ghiță, lasă“. În câteva clipe eram la arie. Sudorile îmi curgeau șiroaie, inima și urechile îmi zvâcniau puternic. Prima grijă fu să-mi pipăi banul. Dar, lucru fatal, îl pierdusem. Nu știam pe ce lume mai sunt, dacă mai trăiesc sau nu...

Pierdusem toată nădejdea. S'au dus visurile din noaptea trecută, s'au dus briceagul și ceasornicul. Se prăbușise în fine toate planurile mele. M'am mai uitat odată cu jale îndărăt, am sărit poarta și am luat-o la vale prin livadă, trist și desnădăjduit.

* * *

...E mult de-atunci, și cum se scurge vremea. Subt umbra mărilor de odinioară stam acum gânditor și înaintea ochilor mi se înfățișau, rând pe rând, amintirile copilăriei. Eră liniște și în aerul cald plutiă un miros pătrunzător de flori de măr. Ici și colo printre firicele de iarbă, câte-o floare violetă îmi atrăgea luarea aminte. Mă aplecam, o rupeam cu milă și-o puneam în piept. Toată natura eră veselă, vesel eram și eu, dar în fericirea această nemărginită nu cugetam decât la creatorul ei. Cu o nuelușă verde, de salcie, scormoniam a lene prin țărâna care fusese martoră a atâtor acte din copilăria mea.

Zdroburi de țărână săriau în sus și răspândiau un miros de pământ proaspăt. Părea că urmăresc ceva, dar nu știam ce. Deodată mă oprii brusc. Un bulgăraș îmi atrase luarea aminte. Intind mâna să-l ridic, dar am rămas uimit: O dungă roșie de rugină, îmi lăsă pe mână. Mi se părea lucru ciudat și nu-mi venia să cred. Da, îl cunoșteam bine, era banul pe care-l pierdusem odinioară, sub măr...

Gh. Nechita.

Bucureștii în secolul al XIX^{lea}

PARTEA I

A. Intinderea.

I. Înainte de secolul XIX.

În secolul al XV, Mircea cel Mare face în București—care există mai dinainte—un castel, care va întocmi mai târziu „curtea domnească”, în piața Sf. Anton de astăzi, unde a mai rămas, ca amintire a timpurilor aceleora, biserica Curtea Veche (str. Carol). Împrejurul acestui castel, devenit reședință în 1460 sub Radu cel frumos, se întindea orașul pe vremea aceea. Într’adevăr, în a doua jumătate a secolului al XV-lea, era de-abia un târguleț ce se întindea numai pe clina malului stâng al Dâmboviței. O altă mărturie în acest sens o găsim în cronică: „Istoriile domnilor țării românești până la 1688”, unde se spune că la 1575 Alexandru Vodă, al doilea fiu al lui Mircea Ciobanul, a zidit mănăstirea Radu-Vodă „din jos de București”.

Deci Bucureștii nu se întindea în partea sudică până la Radu-Vodă; e probabil că nici nu trecuse chiar pe malul drept al Dâmboviței. Dealul Mitropoliei era ocupat de vii întinse ce se mărginau în partea nordică cu livada curții domnești. Această mărturie o avem chiar din timpul lui Mateiu Basarab (sec. XVII) când biserica Sărindar (azi squarul cu acelaș nume) era o margine a orașului, iar Biserica cu Sfinți (C-lea Moșilor) o altă margine; orașul nu trecuse pe malul drept al Dâmboviței și nu se întindea prea mult în sus de Curtea Veche. ¹⁾

¹⁾ *Dief. geografic*, vol. I, p. 687—688.

Dela sfârșitul secolului al XVIII-lea (pe vremea lui Mavrogheni) avem următoarele indicații asupra marginilor Bucureștilor: din capul suburbiei Oborul-Vechiu, hotarul trecea prin dosul Sfintei-Vineri, răspunde la Beilic pe la spațele Jigniței; de acolo pe lângă altarul Sf. Spiridon, ocolind dealul Mitropoliei, pe dinaintea Bisericii Antim, se îndreptă spre Sf. Apostoli, răspândia în Gorgan la Sf. Ilie, se încovoia cam pe unde e azi Ateneul, de acolo tot înainte pe la Icoană și Popa-Rusu, se încheia lângă Biserica cu Sfinți. Intre aceste margini se cuprindeă o suprafață de 10—12 kmp.

II. In secolul al XIX-lea.

Populațiunea înmulțindu-se, s'a simțit nevoia să se fixeze limita până unde să se poată întinde și orașul.

Încă din 1798, Vodă Hangeri a dat în 4 Februarie un pitac autorităților în drept „să întocmească gardurile din jurul Bucureștilor” și să oprească zidirea de case peste hotarul orașului.

Totuși această hotărîre n'a avut efect; și pentrucă Bucureștii se întinsese mai mult decât trebuia în raport cu numărul populațiunii, Regulamentul organic dispune ca dela 1832 înainte să nu se mai facă case în afară de cuprinsul orașului (care eră pe vremea aceea aproximativ zona din 1894, adică inclusiv șoselele inconjurătoare ale orașului).

Abrogându-se însă regulamentul organic și nefăcându-se altă lege în privința întinderii Bucureștilor, s'a continuat a se face case în afară de limita stabilită mai înainte pentru raza orașului până în 1894.

În 1894 e o dată însemnată; acum se stabilește o nouă zonă față de uimitoarea creștere a populațiunii.

Până în 1894 periferia Bucureștilor e următoarea:

Spre nord: șoseaua Basarab (1580 m.), șoseaua Bonaparte (1200 m.), șos. Ștefan cel Mare (2400 m.).

Spre Est: șos. Mihai Bravul (4600 m.) din calea Moșilor până în șos. Vitanului.

Spre Vest: Calea Zinca Goleasca (2400 m.), care pleacă dela gara Cotroceni și se termină la șos. Basarab; șos. Pandurilor (dela gara Dealu-Spirei până la Cotroceni); șos. de Cintură (106 m.), care pleacă dela capătul Căii Rahovei până în șos. Pandurilor.

Spre Sud: str. Viilor (1800 m.), apoi o linie dreaptă ideală care pleacă dela întâlnirea acestei străzi cu șos. Văcăreștilor, trece pe din sus de Abator și se termină la întâlnirea Vitanului cu șos. Mihai Bravul (3250 m.).

În 1894 s'a stabilit prin lege următoarea zonă:

Km. 5 de pe șos. Kisselef; intrarea grădinei Herăstrău vechi; extremitatea de nord a gropilor Floreasca; lacul Colentinei (la Teiu); malurile Colentinei; podul dela Zalhana; malul drept al Colentinei și al lacului Fundeni, până în râpa dela fabrica de oțet a lui Nicolae; str. Cățelul până la gropile lui Hristea; penitenciarul Văcărești; șoseaua Văcărești; km. $\frac{0}{4,620}$ de pe calea Rahovei; cimitirul Ghencea; Pirotechnia; Moara lui Macedon; cimitirul Sf. Vineri ¹⁾.

Intre marginile arătate pentru vechia zonă a orașului, se cuprindeau vre-o 3000 hectare; diametrul orașului eră de vre-o 7 km., iar perimetrul orașului de 28,174 de km.; zona cea nouă,

¹⁾ *Dict. geografic*, Vol. I, p. 688—689.

de după 1894, are o suprafață de vre-o 5500 km., iar perimetrul ei e de 55 km.

Din această întindere de-abia a treia parte e ocupată de case; restul e împărțit, mai mult sau mai puțin proporțional, pentru curți mari, grădini, străzi și piețe publice; în spre periferie, sunt terenuri pentru legume, săditi, pometuri, vii, etc.

III. Planuri.

- 1) Un plan al Bucureștilor, sec. XVIII-lea, după Sulzer.
- 2) Un altul dela 1842, într'un *Anuar* după vremea aceea.
- 3) În arhivele statului se găsește un alt plan al Bucureștilor din 1852, după un plan topografic al orașului, ridicat de Baronul Barozin. E vechiu, șters și foarte greu de copiat.
- 4) În 1870 D. Barclay copiază pe Barozin, introduce în mod imperfect unele din transformările orașului.
- 5) Planul statului-major.

Determinarea limitei între Bucureștii urban și rural.

Pentru înlesnirea administrațiunii orașului, Bucureștii cuprindeă până în 1894 trei ocoale ca trei cercuri concentrice. După limita ocolului al doilea, cel de-al treilea se întindeă fără normă până mult departe de periferie. De-aceea s'a simțit nevoie să se limiteze și ocolul al III-lea. Astfel aceste trei ocoale alcătuiesc Bucureștii propriu-zis.

Peste ocolul al III-lea s'a făcut un al patrulea care se întinde până peste ultimele clădiri dela părțile marginase ale orașului. Acest al IV-lea ocol este o zonă mai mult rurală; ea este rezervată mai mult plantațiunilor, sădirilor și fabricilor. Puterile administrative ale Bucureștilor se întind și peste acest ocol, dar sunt regulamente municipale proprii acestei zone; ele tind prin dispozițiunile lor să dea acestei regiuni un caracter rural¹⁾. Într'adevăr, și felul locuitorilor și clădirile lor mici, cele mai multe în stil rustic, și rămășițele evocatoare ale unui trecut cu caracter românesc, printre cari sunt remarcabile hanurile, și în sfârșit școalele rurale, ce țin de această regiune—toate acestea definesc caracterul rural al acestei părți din București.

Limita între cele două regiuni distincte ale orașului—urban și rural—s'a fixat în chipul următor:

Șoseaua Bonaparte; șos. Ștefan cel Mare; str. Vaporului; str. Sf. Dumitru; str. Zidurilor; șos. Moșilor până în șos. Pantelimon; str. Rotarilor; str. Chioșcului până în bulevardul Pake-Protopopescu; șos. Mihai Bravul; calea Raionului; calea Ddești; șos. Vitan; str. Foișorului; Abatorul; str. Livedea-cu-duzi, str. Gârlița prelungită; str. Fraților; str. Morilor până la școala Cuza-Vodă; str. Lănăriei până în prelungirea str. Șerban-Vodă; intersecția str. 11 Iunie cu Bul. Neatârării; coasta dealului Filaret până în bul. Maria; Calea Viilor; Calea Rahovei din str. Viilor până în str. Sabinelor; str. Sabinelor; calea 13 Septembrie; str. Puișorului; str. Isvor; str. Carol Davila; str. Sălciilor; splaiul drept al Dâmboviței; podul Cotroceni; str. Francmazonă; șos. Plevnei; șos. Basarab; șos. Grozăvești; șos. Filantropia; str. Ciușmeaua Kisselef; șos. Kisselef până în șos. Bonaparte.

¹⁾ *Dief. geografie*, vol. I, p. 689.

MIHAIL EMINESCU

ȘI ÎNDRUMAREA LITERATURII NOUĂ

Duminică, 29 Noembrie 1915, D-l Profesor V. V. Haneș a dezvoltat, cu prilejul inaugurării activității Ateneului, în anul acesta, în sala Teatrului, următoarea conferință:

A. I. Privire asupra vieții poetului (*Portretul* din „Sărmanul Dionis“ și *Portretul* făcut de Carageale).

II. Opera poetului:

1 ^o Fond	{	a) lirism subiectiv : cf. <i>Melancolie</i>	{	Sentiment profund (Cadru poetic (comp. natura)
		b) lirism filozofic : cf. { <i>Mortua est</i> <i>Rugăciunea unui Dac</i> (comp. cu „Moise“ de Vigny).		
		c) ironia și revolta față de înconjurime : cf. <i>Satirele</i> (în „Satira III“ premărirea trecutului).		
2 ^o Formă	{	a) Sonete: <i>S'a stins viața, Trecut-au anii...</i>)		
		b) Oda în metru antic.		
		c) Glossa.		

III. Caracterizare:

1 ^o Superioară înzestrare intelectuală	{	a) inteligență covârșitoare. b) putere de gândire. c) bogăție de idei. d) memorie puternică. e) un creier care gândește. f) om de geniu.
2 ^o Instinct rafinat de artă	{	a) fantazie nobilă și înaltă b) melancolie și pasiune. c) seninătate în melancolie și pasiune.
3 ^o Om de caracter	{	a) încredere în talentul său. b) ură împotriva conveniențelor și poleli lumii; ură împotriva onorurilor și laudelor c) dorul de a munci.
4 ^o Un literat de frunte	{	a) un suflet modern, occidental. b) nu uită vechea cultură românească. c) cunoaște perfect lb. română : o formă expresivă a unor cugetări adânci. d) utilizează elementele populare, dobândind armonia versului, ritm și rime nouă.

B. Indrumarea literaturii nouă :

1° Tradițiunea literară ; cf. *Epigonii* (comparațiune cu concepțiunea „Junimei” în această privință,

2° Grija pentru o limbă literară comună ; cf. „Scrieri politice și literare».

3° Motivele populare în literatura cultă { a) *Călin*.
 { b) *Luceafărul*.
 { c) *Făt-frumos*.
 { d) *Dintre sute de catarge...*

4° Sufletul modern în poezia românească { a) motive variate de inspirațiune.
 { b) libertate în alegerea ideilor de fond.
 { c) poetizarea tuturor manif. omenesti ce urmăresc o țintă superioară în viață.
 { d) poezia : deșteptare puternică a conștiinței taină a gândirii, culoare de sentiment, sbor de fantazie, sinteză și putere de viață;
 { e) o tehnică nouă.

C.— Eminescu naționalist : gânditorul independent.

Activitatea elevelor Institutului „C. Mironescu” pe anul 1914—1915.

In decursul anului 1914—1915 s'a desfășurat în acest institut o însemnată activitate literară, sub conducerea D-lui profesor V. V. Haneș. Elevele claselor a VI-a au dezvoltat în mai multe disertații, subiecte privitoare atât la operele literare studiate în clasă cât și la lectura particulară. S'a insistat mai ales asupra genurilor dramatic și epic.

Drama Maria Tudor de Victor Hugo, a fost analizată de Angelescu Maria, caracterizându-se personagiile principale,

Caloenescu Margareta a vorbit despre tragedia Machbeth de Shakespeare. In altă disertație a dezvoltat o Privire generală asupra genului liric, în literatura română, insistând mai ales asupra importanței lui Eminescu în lirica noastră.

Dintre dramele lui Victor Hugo a mai fost analizată Ruy Blas, arătându-se originea și caracterul dramei, de Mincu Gabriela. Desvoltarea geniului oratoric în literatura română a fost subiectul unei alte disertații.

Intr'o frumoasă caracterizare a dramei Wilhelm Tell de Schiller, Rafail Maria a determinat rolul dramelor lui Schiller ca propagatoare ale ideii de libertate. A doua disertație e o privire generală asupra Genului dramatic.

Tragedia Hamlet de Shakespeare a fost analizată de Vasiliu Ecaterina, adăogând câteva interesante note biografice despre marele scriitor englez.

Zilișteanu Maria ne-a făcut cunoscută înduioșătoarea dramă a lui Schiller, Maria Stuart.

O amănunțită dare de seamă despre romanul „Micul lord“ a fost făcută de Falutz Rachella.

Ionescu Adela a dezvoltat o privire generală asupra Epopeei în literatura antică și modernă.

Despre Importanța Satirei în literatura română a vorbit Plopeanu Eugenia.

Printr'o frumoasă disertație, Moisianu Viorica a caracterizat cunoscutul roman Haiducul de Bucura Dumbravă.

Romanele D-lui Duiliu Zamfirescu, Vieața la țară și In răsboiu, au fost analizate în 2 disertații de Racolțea Aneta și Săndulescu Maria.

Astra, revistă săptămânală, se prezintă ca un roman de senzație; cu materie cinematografică sau de toi leton.

Nu veale fade, tratând aventuri polițienești; apariția acestei reviste ne

transportă cu ani în urmă, când lecturile cu succes erau „Femea de-capitata sau birjarul lui Mahomed”.

Ne miră foarte mult prezența Diui I. Gorun în capul „Astreii”.

— r —

Publicațiunile Școlare

Una din marile necesități ale societății moderne este de a exterioriza gândirea prin scris.

Dealtminte, lucru e destul de firesc, intrucât astăzi oamenii nu mai sunt ca vechii alchimiști egoiști, căutând în tăcere a se folosi numai ei de fructul cercetărilor lor.

Astăzi orice lucrare, indiferent de ramura în care s'a produs, e însoțită de scris. Scrisul a devenit o necesitate; prea mic e numărul aceloră, ce scriu pentru dânsii.

Și dacă lucrurile stau astfel, e foarte firească apariția atâtor cărți și reviste, indiferent dacă-s bune sau nu.

„Mulți chemați dar puțini aleși”. O revistă sau o carte bună, va ști să-și câștige cititori; cele rele vor cădea dela sine.

Există însă o categorie de reviste, cari indiferent de modul în care se prezintă, sunt primite cu neîncredere. Și această categorie nedreptățită, trebuie să constatăm cu regret, e aceea din care fac parte publicațiile elevilor.

Un licean, auzi pe unii, ce poate el scrie? Și cu toate acestea câte talente nu sunt în licee!

Că sunt exemple suficiente nici nu mai rămâne îndoială. Lăsând la o parte streinățatea și cercetând la noi, ne vom convinge că liceenii de multe ori sunt adevărate talente.

De unde atunci acea desconsiderare a tineretului?

E o idee eronată aceea a marelui public, idee pe care voiu s'o îndrept, prilejul ivindu-se prin apariția unei reviste școlare anume „Propășirea”, publicația elevilor liceului „Unirea” din orașul nostru.

Această revistă este poate oglinda cea mai vie a celor arătate mai sus.

Având o materie aleasă, bine încheată, sănătoasă ca fond, frumoasă ca stil, instructivă și morală, această revistă e cea mai indicată pentru familiile și tineret.

Suntem și noi unii dintre acei ce credem, ca și excelentul conducător al revistei, D-l V. V. Haneș, în puterea de producție a tineretului.

De aceea chiar găsim cu cale a încuraja acest tineret mai ales atunci când el se prezintă ca acel grupat în jurul „Propășirii”.

Din ziarul „Roșianca”

PROBLEME REZOLVATE

1. Să se găsească numerile de 2 cifre astfel ca divizate prin suma cifrelor lor să ne dea prima citră plus 1.

Sorin Gorovei

Soluție dată de D-nii: A. Vlădescu, I. Angheliescu, A. Brener, L. Kahane, D. Georgescu, Gh. Ionescu și D. Vogel.

$$\text{Fie } N=10a+b$$

Conform enunțului avem:

$$\frac{10a+b}{a+b}=a+1 \text{ sau}$$

$$10a+b=a+b+a[a+b] \text{ sau}$$

$$a[9-(a+b)]=0 \text{ de unde}$$

$$a+b=9 \text{ și deci numerile vor fi}$$

$$18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90.$$

4. Să se demonstreze că:

$$E \equiv 2222^{5555} + 5555^{2222} \pmod{7}$$

Seb. Kaufmann

Soluție dată de D-nii: A. Vlădescu, I. Angheliescu și A. Brener.

Știm că:

$$2222 \equiv M7 + 3$$

$$5555 \equiv M7 - 3.$$

Deci restul diviziunii lui E prin 7 e acelaș cu al expresiunii

$$E_1 = 3^{5555} + 3^{2222} = 3^{2222} [3^{3 \cdot 1111} + 1]$$

$$= 3^{2222} [(4 \cdot 7 - 1)^{1111} + 1] = 3^{2222} [M7 - 1 + 1] = M7$$

Inșă restul diviziunii lui E₁ prin 7 e zero și deci

$$E \equiv M7.$$

7. Să se demonstreze că:

$$\frac{a^2}{h_b h_c} + \frac{b^2}{h_a h_c} + \frac{c^2}{h_a h_b} = \frac{2R}{r}$$

a, b, c, h_a, h_b, h_c, R, r fiind laturile, înălțimile, raza cercului circumscris și înscris unui triunghi oarecare.

Seb. Kaufmann

Soluție dată de D-nii: A. Vlădescu, A. Brener și L. Kahane
 Relația dată se mai poate scri:

$$\frac{a^2}{4s^2} + \frac{b^2}{4s^2} + \frac{c^2}{4s^2} = 2 \frac{\frac{abc}{4s}}{s} \text{ sau}$$

$$\frac{\frac{a^2}{b \cdot c}}{\frac{a \cdot c}{a \cdot b}} = \frac{2 \frac{abc}{p}}{\frac{2abc}{4s^2}}$$

9. Să se rezolve ecuația:

$$x^3 - ax^2 + 14x - 8 = 0$$

știind că

$$x_2 = 2x_1 \text{ și } x_3 = 2x_2$$

Sorin Gorovei

Soluție dată de D-nii: A. Vlădescu, A. Brener și L. Kahane.
 Rădăcinile ecuației vor fi:

$$x_1, 2x_1 \text{ și } 4x_1$$

Produsul rădăcinilor ne dă

$$x_1 \cdot 2x_1 \cdot 4x_1 = 8 \text{ sau}$$

$$x_1^3 = 1$$

Luând numai rădăcina reală a ecuației

$$x_1^3 - 1 = 0 \text{ rădăcinile ecuației date}$$

vor fi

$$x_1 = 1 \quad x_2 = 2 \quad x_3 = 4 \text{ pentru}$$

care:

$$a = 7 \text{ iar ecuația se poate scrie}$$

$$\underline{\underline{[x-1] [x-2] [x-4] = 0}}$$

PROBLEME PROPUSE

25. Dacă:

$$a + b + c = \frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c} \text{ atunci}$$

$$\sum \frac{[a-b][a-c][ab+1][ac+1]}{a^2bc} + 3 \sum \frac{[1-a^2][1-b^2]}{ab} \equiv 0$$

Adrian Vlădescu

26. Dacă se dă un triunghi ABC, conturul acestui triunghi împarte planul său în două regiuni, una interioară și alta

exterioară. Se știe că un punct al regiunii interioare se bucură de proprietatea că suma distanțelor lui la cele 3 vârfuri este cuprinsă între perimetrul și semiperimetrul triunghiului. Să se arate că există părți ale regiunii exterioare ale căror puncte se bucură de aceeași proprietate.

O. Țino

27. Se dă un pentagon convex. Să se arate că suma distanțelor unui punct interior la vârfurile pentagonului este cuprinsă între semiperimetrul și dublul perimetrului acestui pentagon. Dacă punctul interior este luat la interiorul pentagonului convex format de diagonalele pentagonului dat, limita superioară a sumei distanțelor punctului la vârfurile poligonului dat este redusă la $\frac{5}{3}$ din perimetrul pentagonului dat.

Să se generalizeze.

O. Țino

28. Să se rezolve sistemul :

$$\begin{aligned}x^2 + y^2 + z^2 &= 6z + 2y + x \\x^2 + 2y^2 &= 5x - 2xy + 8y \\x + y &= z\end{aligned}$$

Sorin Gorovei

29. Să se descompună în factori determinantul :

$$\begin{vmatrix} ax & x & a & 1 \\ x & a & 1 & ax \\ a & 1 & ax & x \\ 1 & ax & x & a \end{vmatrix}$$

Seb. Kaufmann

30. Să se facă calculabilă prin logarituri expresiunea :

$$\frac{1}{8} [\cos 8a + \cos 6a + 2 \cos^2 5a + 2 \cos 4a + 2 \cos 2a]$$

Adrian Vlădescu